

Jan Kotouč

INVAZE

AGENT

31

ve světě Miroslava Žambocha & Jiřího W. Procházky

agent John Francis Kovář

31

Jan Kotouč

INVAZE

PRVNÍ RYZE ČESKÁ SCI-FI / FANTASY SÉRIE!!!

Obsah

1. Sňatek z rozumu	5
2. Bratrstvo kovářů	13
3. Vegův labyrint	18
4. Der längste Tag	24
5. Máme rádi Ika	31
6. Karty jsou rozdány	35
7. „Jdeme na to.“	43
8. „Dej si pozor, Hitlere, už letíme.“	47
9. Kovář přistál	59
10. Kontakt!	66
11. Hanebný JFK	72
13. Hodina H	84
14. Rozhodnutí	91
15. Zachraňte vojína Kováře	98
16. Do katakomb, do chateau	114
17. K portálu	126
18. Bilancování	133

Pozorovatel, hlášení 3:

John Francis Kovář objevil průchod do další reality, kde se v biologickém systému Šumava (může jít o inteligentní biomechanismus?) zbavil smrtelné nákazy, současně se však začal měnit v jiný organismus (řízená mutace?). Proměna byla reverzibilní, protože před odchodem z reality Šumava (pracovní název) se známek transformace zbavil. Nejsem si ale jist, zda úplně.

Tři paralelní reality jsou spolu propojeny stabilně, je pravděpodobné, že budou existovat i další přístupné světy. Nebudu je hledat, Kovář je důležitější.

Vracím se s ním zpět do světa, který považuje za svou základnu a kde se snaží usadit. Jeho firma Duval a spol. Export-Import prosperuje. Zatím nevím, jaké s ní má do budoucna úmysly.

1. Sňatek z rozumu

Francie, 12. března 1944

„Sensei, je možné, že máme problém.“

Edmund Beárt zamručel a zvedl hlavu od nejnovějších překladů nápisů na kamenných deskách. Nesnášel, když ho někdo – kdokoliv – rušil od práce, zvláště, když už byli tak blízko. Všichni Beártovi podřízení věděli, jaký postoj má jejich šéf k vyrušování, a ze všech nejvíc to respektoval ten, který k němu právě nakoukl do pracovny, Hašimo.

Šéf potlačil rozmrzelost a zeptal se normálním hlasem: „Co se děje?“

„Omlouvám se,“ řekl Hašimo francouzštinou se silným přízvukem, „ale z dálky jsem na silnici viděl německé auto, jede od Stai Meió Eglisó přímo k nám.“

Beárt okamžitě zpozorněl, a nebylo to kvůli tomu, že ani po letech strávených na tomhle místě ve Francii se Hašimo nenaučil vyslovovat některá komplikovaná francouzská slova. Jméno města Sainte-Mère-Église – zkracované jako Ste Mère Église – bylo jedno z těch, kterému se nikdy nepoštěstí, aby ho Hašimo vyslovil správně.

„Kdo je v tom autě?“

„Důstojník a nějací vojáci. Mají u sebe i eskortu na motorce. Vypadá to oficiálně. Enzo je u brány a čeká na ně.“

Beárt byl už na nohou. „Tak to bychom asi měli jít také a zjistit, co naši hosté chtějí,“ prohlásil a vyrazil ke dveřím vedoucím z jeho podzemní svatyně.

Společně vyrazili betonovými chodbami, které se táhly podzemím pod Chateau Molineraux. Ty chodby tu samozřejmě nebyly, když Beárt – za pomoci svého patrona X-Hawka – chateau před sedmnácti lety koupil. Naštěstí měl dost peněz, aby katakomby dokázal vybudovat, a díky hospodářské krizi nebyla nouze ani o dělníky, ti se mohli přetrhnout, aby pro něj směli pracovat, a na nic se neptali.

Vystoupali po schodech do sklepení. Došli k dalším schodům. Na jejich konci Hašimo šéfovi uctivě otevřel ocelové dveře a vstoupili do hlavní haly Chateau Molineraux. Beárt pokračoval dál, zatímco Hašimo se zastavil, aby zamaskoval vchod do podzemí posuvnou poličkou s knihami. Bylo nutné udržovat jisté dekórum.

Před hlavní budovu se Beárt dostal právě včas, aby viděl, jak branou na jeho pozemek vjíždějí dva německé motocykly a za nimi kabriolet značky Horch, který tak rádi používali vysocí důstojníci.

Enzo – další z Beártových lidí – byl okamžitě u auta a dokonce oficirovi, který seděl vzadu, úslužně otevřel dvířka, což se ale podle všeho nelíbilo vazounovi, který seděl v autě vpředu. Možná otvírání dveří považoval za svou svatou výsadu nebo neměl rád, když se k jeho veliteli přibližoval nějaký místní drban, v každém případě rychle vylezl z auta, chytil Enza za paži a zavrčel na něj něco, co Beártovi znělo jako: „*Hurnta!*“

Beárt přidal do kroku. Enzo sloužil dobře, ale snadno se nechal vytočit, což při jednání s Němci nebyl zrovna nejlepší postup. Obzvláště, když ti zmínění Němci měli výložky SS.

Napětí mezi Enzem a německým vazounem trvalo však jen chvílku. Beárt došel až k nim a s milým úsměvem německé hosty uvítal. Hromotluk Enza váhavě pustil. Mohl mít tak metr devadesát, byl svalnatý a podle výrazu moc inteligence nepobral.

Beárt obrátil svou pozornost na důstojníka. Byl to muž kolem padesátky, stejně jako Beárt sám, poměrně vysoký a s prošedivělými vlasy. Usmíval se, ale v modrých očích měl výraz člověka, který o vás ví všechno a není radno si s ním zahrávat.

„Je toto sídlo *monsieur* Beárta?“

„Ano, já jsem Edmund Beárt,“ představil se majitel sídla a německý důstojník mu s úsměvem podal ruku.

„SS *Oberführer* Oskar Kleiner, velice mě těší, *monsieur* Beárt. Mohl bych jít dál? Potřeboval bych s vámi něco probrat.“

„Samozřejmě, rád vás u sebe uvítám,“ zalhal nedobrovolný hostitel. „Račte za mnou.“

„Děkuji!“ Kleinerův úsměv se rozšířil, potom se krátce obrátil na svého hromotluka a položil mu ruku na rameno: „*Warten Sie hier, Manfred.*“

„*Hurnta,*“ vypadlo z hromotluka.

Beárt nepatrně kývl na Enza, ten pochopil a zůstal u německých vojáků, aby na ně dohlížel.

Beárt dovedl Kleinera do honosné jídelny, kde na ně kromě Hašima čekala i Beártova služebná Greta.

„Posaďte se prosím tady, *Herr Oberführer*, dáte si víno? Místní.“

„Ne, děkuji. Bohužel víno nikdy nebylo mou slabostí. A nedám si ani nic jiného, děkuji.“

„Dobrá, Greto, Hašimo, nechte nás tu.“

Asiat se netvářil příliš nadšeně, ale přesto beze slova odešel. Greta na Beárta ještě chvíli hleděla s výrazem roztrpčené vychovatelky, jejíž svěřenci odmítají jíst, ale potom se také přidala k Hašimovi a nechala Beárta s důstojníkem SS o samotě.

Kleiner okázale hodil na stůj čepici s umrlčí lebkou a posadil se ke stolu. Beárt si sedl naproti němu.

„Musím říct, že máte zajímavé služebnictvo, *monsieur* Beárt. Moc lidí asijské rasy ve Francii nevidám.“

„Hašimo je původem Japonec,“ odvětil Beárt v klidu. „Japonsko je spojenec Německa, pokud se nemýlím.“

Nedodal už, že Hašima sice zverboval v Japonsku, ale v Japonsku 15. století v úplně jiném světě. Stejně na tom byl Enzo a zbytek Beártových italských pohůnků, které k sobě zlanaril na Sicílii ve světě, kde se psal rok 1893.

„Ano, tak by se to dalo také označit,“ připustil Kleiner. „I když nevím, jak dlouho tohle spojenectví vydrží. S Japonskem to jde z kopce už od toho fiaska na Guadalcanalu.“

„Aha, zatímco německá armáda na východní frontě zaznamenává jedno vítězství za druhým, že?“ neodpustil si Beárt. Kleiner něco chtěl a nejlépe ho mohl odhadnout, když v něm vyprovokuje silnou reakci.

Jenže SS *Oberführer* Kleiner se jen pousmál. „*Touché*, jak vy Francouzi říkáte. Ale k věci, *monsieur* Beárt. Jsem v Normandii z pověření polního maršála Rommela, byl jsem vyslán, abych vybudoval funkční zázemí pro případ, že by se 2. divize SS a některé naše záložní pancéřové divize SS musely přesunout do této oblasti. Upřímně, vaše chateau se mi už od začátku jevílo jako výborný kandidát. I přesto, že pojem chateau je zde použit velice volně. Jde v podstatě jen o větší statek.“

„Chateau se tomu říkalo, už když jsem statek tehdy koupil,“ podotkl Beárt a Kleiner jen pokrčil rameny.

„V každém případě mě ale překvapilo, že ho během posledních čtyř let okupace vaší země nějaký německý generál dávno neobsadil.“

„Generál Hirsch, který má oblast na starosti, nikdy o můj skromný statek nejevil zájem,“ odpověděl Beárt s klidem.

Kdyby Kleiner chtěl statek zabrat, prostě by sem napochodoval s rotou vojáků a postavil by Beárta před hotovou věc. Pokud za ním přišel nejdřív na přátelský rozhovor, nejspíš něco chtěl.

„Ano, s generálem Hirschem jsem mluvil. Dokonce jsem už o něm odeslal svoje hlášení do Berlína. Možná vás to nepřekvapí, ale nebyl jste jediný, s kým měl Hirsch tajnou dohodu.“

To Beárta nepřekvapovalo. Hirsch byl prase, jehož tajné choutky šly i za rámec typické... uvolněnější německé kultury. Beárt mu byl schopný poskytnout nějaké „prostředky“ na vyřádní. Prostředky, které mu neposkytl nikdo jiný.

Kleinerovo tvrzení se nicméně rozhodl nevyvracet. „Dohodnout se s generálem je trestné?“ zeptal se místo toho neutrálně.

Pokud byl Kleiner zklamaný, že to Beárt nepopíral, nedal to najevo. „Tento druh obchodů není trestný pro vás. Ale pro generála Hirsche ano. Před několika dny byl odvolán. Vzhledem k tomu, že Spojenci se mohou ve Francii vylodit každým dnem, Německo nemůže v oblasti tolerovat velitele, jakým byl Hirsch.“

„Byl? To už byl popraven?“

Na Kleinerově tváři se zase objevil ten milý úsměv. „Ale prosím vás, *monsieur* Beárt, za takovou maličkost se nepopravuje. Německo nemůže plýtvat svými generály. Führer jednoduše usoudil, že schopnosti generála Hirsche se v současnosti nejlépe využijí na východní frontě. I když, jak jste sám poznamenal, situace není zrovna nejlepší, takže je otázkou, jak dlouho náš dobrý generál vydrží.“

Beárt na to nic neřikal, pouze se pohodlněji opřel do křesla a čekal, až se Kleiner dostane k jádru věci.

Nemusel čekat dlouho.

„Vy jste ale mnohem zajímavější jedinec, *monsieur* Beárt,“ protáhl Kleiner a sáhl do tašky, ze které vytáhl lejstra. „Něco jsem si o vás zjišťoval, když jsem dorazil do Sainte-Mère-Église, nerad chodím na schůze nepřipraven. Bylo pozoruhodné, jak... děravé byly informace, které se vás týkaly.“

„Děravé?“

„Chateau Molineraux jste koupil v roce 1927. Údajně pocházíte odkudsi z jižní Francie. Nikdy jste neměl problémy se zákonem a s okupační správou jste vždy vycházel dobře.“ Kleiner otočil na další stránku svých lejster. „Mnohem zajímavější je, co jsem se o vás dozvěděl, když jsem se v Sainte-Mère-Église vyptával místních. Netušil byste, jaké zajímavé drby se o vás vypráví.“

„Německý *Oberführer* dá na drby?“ zeptal se Beárt a se zájmem pozvedl obočí.

„Drby krásně dokreslují to nic, co je o vás známo v oficiálních záznamech, *monsieur* Beárt. A ať už je drb pravdivý, nebo ne, ke svému vzniku musel mít nějaký důvod. A tam se často objeví zrnko pravdy. A když je těch drbů hodně...“

„A co se o mně tedy říká?“ zajímal se Beárt. Oba muži jeden druhého testovali. Beárt věděl, že Kleiner o něm něco závažného zjistil. Zároveň si ale chtěl situaci nejdřív ověřit a potom usoudit, co s tím.

Kleiner se zase podíval do svých papírů: „Místní vyprávějí, že občas vás nikdo nespatriil celé měsíce. To by nebylo tak neobvyklé, obecně vás vnímají jako jakéhosi podivína – bez urážky. Zajímavější je, že celé měsíce nebyly často ke spatření ani žádní lidé z vašeho služebnictva. Nikdo nechodil do města nakupovat jídlo.“

„Máme velké zásoby.“

„Opravdu, *monsieur*? Zásoby na sedm měsíců? Protože podle toho, co jsem zaslechl, tak od prosince 1941 vás nikdo neviděl až do léta 1942. A ověřil jsem si, že po celou dobu německé okupace Francie jste odtud nikam necestoval.“

Beárt v duchu zaklel. To byla ta dlouhá mise pro X-Hawka do Alp roku 1974. Chtěl tu nechat jednoho ze svých lidí na hlídání a na zajišťování těchto věcí, ale musel tehdy vyrazit narychlo a potřeboval všechny své lidi. Hirsch mu zaručoval, že si jeho dlouhé absence nikdo nevšimne, ale to německé prase se mylilo v mnoha věcech.

Vychytralý esesák otočil list: „Ještě zajímavější je, že u vašeho sídla občas spatřili podivné cizince, které k vám nikdo neviděl přicházet – a ani je neviděl odcházet. Jako kdyby se u vás doma z čista jasna zhmotnili. A rovněž se traduje, že k vám občas někdo zabloudil a už ho nikdo nikdy neviděl.“ Kleiner se zasmál. „Mimochodem, někteří lidé ve městě tvrdí, že u vás tu a tam zahlédli nějaké opravdu podivné existence. Často u vás například viděli jednoho pána v černé kápi.“

Tentokrát Edmund Beárt nezadržel povzdech. Lord Xaverius Hawk si potrpěl na své výstřední oblékání. Rád působil hrozivě, majestátně, ale bohužel byl také snadno rozpoznatelný. Beárt sám byl pravým opakem Hawka, momentálně měl na sobě obyčejnou bílou košili a černé kalhoty. S pomalu ustupujícími vlasy a nevýrazným obličejem vypadal jako účetní, kterému nikdo nevěnuje moc pozornosti. Možná to nebyl nejlepší ohoz pro znejistění protivníka nebo nalákání spojence, ale byl to vhodný oděv, když chtěl někdo zůstat nenápadný.

Nenápadný, dokud k němu X-Hawk nepřijde na návštěvu.

Kleiner ho pozoroval a nechal ticho chvíli viset ve vzduchu. „Jakýkoliv z těch drbů bych nebral vážně a viděl bych v něm jenom dílo fantazie pomateného venkovana. Ale o vás se tady střádají drby posledních sedmnáct let. Jistě, osamělý boháč žijící na svém pohodlném statku, který s nikým nekomunikuje, je ideálním námětem pro drby, ale myslím, že na vaši osobu je až příliš mnoho materiálu, aby nad tím šlo mávnout rukou.“

Jeho usměvavý výraz zmizel a esesákova tvář byla nyní naprosto vážná, až z ní šel strach.

„Co jste zač, *monsieur* Beárt?“

Beárt německého důstojníka pozoroval. Věděl, že si může sice vymyslet jakoukoliv vhodnou lež, ale Kleiner by mu ji nezbaštil. Navíc by si z esesáka udělal nepřítele, a to by mu mohlo zkomplikovat závěrečnou fázi práce. Výzkum se sice blížil ke konci, ale ještě nějaký měsíc to určitě potrvá, a vzhledem k tomu, že v tomto světě se události 2. světové války vyvíjí stejně jako ve spoustě jiných světů, dalo se očekávat, že v Normandii bude za několik měsíců poměrně rušno. Spojenectví vysokého důstojníka SS by se v takovém prostředí hodilo.

Beárt od začátku věděl, že jeho bádání bude trvat nějakou dobu. X-Hawk ho nechal zřídit základnu nad nestabilním přírodním portálem a většinu času mu dával volnou ruku. Jenže pro X-Hawka Beártův výzkum portálů ztrácel prioritu a chateau čas od času sloužilo jiným účelům, například jako překladiště pro pašované zbraně a další zboží do jiných světů. Ale to bylo dávno. Nakonec tu zůstal Beárt téměř zapomenut. X-Hawk ho čas od času navštívil, aby mu zadal nějaký úkol, ale tyto návštěvy nebyly moc časté. Nedávno však Beárt získal novou hnací sílu pro svůj výzkum. A artefakt, který ho navedl správným směrem a konečně ho přiblížil ke konci.

Ale ještě u cíle nebyl.

Kleiner ho stále v tichosti pozoroval a čekal na odpověď. Beárt se rozhodl udělat něco, co pro něj bylo netypické: říci pravdu.

„Pocházím z jiného světa, který existuje paralelně s tím vaším,“ řekl bez obalu a ani ho nepřekvapilo, že Kleiner nehnul brvou. „Pracuji pro... člověka, který cestuje mezi paralelními světy. Pod chateau se nachází portál do jiného světa a já zde zkoumám zařízení, které nám umožní cestovat mezi desítkami podobných světů.“

SS *Oberführer* Oskar Kleiner ještě nějakou dobu setrval v tichosti a nakonec se v křesle pohodlně opřel a ležérně pronesl: „No, to mnohé vysvětluje.“

Dokázal se výborně ovládat. Dobře věděl, že Beárt mluví pravdu. Takhle šílenou lež si nikdo nevymyslí.

„Nejspíš bych měl nyní jako správný důstojník SS zavolat své vojáky, nechat zastřelit vás i vaše lidi a zajistit tohle chateau a jeho tajemství ve jménu Říše,“ řekl Kleiner jakoby mimochodem.

Beárt mu stejně klidně odpověděl. „To byste mohl. Stejně jako já, jakožto správný člen supertajné organizace, bych měl se svými lidmi zabít vás i vaše vojáky, než svůj objev stihnete rozhlásit, a potom zničit všechny důkazy a zmizet z tohoto světa.“

Kleiner se rozzářil jako pětileté dítě v hračkářství. „Máte pravdu, pane Beárte, máte pravdu. A musím říct, že váš přístup se mi líbí. Řekněte mi, bylo by možná najít nějaké řešení naší situace, které by uspokojilo obě strany?“

„Byl jsem upřímný k vám, tak teď buďte upřímný vy ke mně, *Herr Oberführer*. Myslíte si, že Německo ještě může tuhle válku vyhrát?“

Kleiner se uchechtl. Odpověď si moc nerozmýšlel. „Nepravděpodobné,“ prohlásil a sáhl do kabátu, odkud vylovil balíček cigaret. „Ve válce samozřejmě není nic jisté, ale nevidím, jak bychom mohli vyhrát. Na druhé straně kanálu se na nás chystají statisíce spojeneckých vojáků, za kterými stojí celý průmyslový potenciál Ameriky. A i kdybychom nějak odrazili jejich připravovanou invazi, pořád je tu ta rudá svoloč na východní frontě.“ Potřásl hlavou. „Ať jich zabijeme, kolik chceme, pořád na nás chodí další a další. Dvakrát jsem sloužil na východní frontě, *monsieur* Beárt. Poprvé to bylo během tažení na Moskvu. To bylo místo, kde Führerovy plány na *Blitzkrieg* selhaly. Podruhé jsem se účastnil bitvy u Kurska. Tam jsem byl raněn a tam nám Bolševici definitivně zlomili páteř.“ Pokrčil rameny a zapálil si cigaretu. „Führer a jeho nejužší kruh si tohle samozřejmě neuvědomují. Pořád věří, že se situace na obou frontách zvrátí. Občas přemýšlím, jestli se náš dobrý Führer někdy podíval na mapu.“ Zvedl ruce. „Nechápejte mě špatně, myslím, že Hitler udělal pro Německo mnoho dobrého, ale v rámci strategie by si měl nechat častěji poradit od svých velitelů. Není to vojenský stratég. Pálení synagog je koneckonců jednodušší než ofenziva na východní frontě. A pro nás vojáky je to i mnohem zábavnější činnost.“

Zhluboka nasál kouř z cigarety a potom ho pomalu vypustil ven. „Ale to jsem odbočil. Ptal jste se mě, jestli myslím, že tuhle válku můžeme vyhrát. Upřímná odpověď je, že ne. Alespoň ne se současnými prostředky,“ významně se na Beárta podíval. „Nicméně, *monsieur* Beárt, pokud víte o nějakém způsobu, jak zvrátit průběh války a pomoci Německu... Nu, jsem si jistý, že za takovou službu bych rozhodně mohl přehlédnout vaše... výstřednosti. A neřešit je s nikým dalším.“

Oba muži se na sebe podívali a oběma bylo jasné, že se právě zrodilo spojení.

„O nějakém způsobu bych věděl. Konkrétně bych Německu mohl poskytnout prostředky, které by dokázaly zvrátit situaci na frontě. Mohl bych poprosit o jednu cigaretu? Všiml jsem si, že není místní. Ač jsem Francouz i ve světě, odkud pocházím, francouzské cigarety mi nikdy nechutnaly.“

„To se vám nedívím. Nabídněte si.“

Beárt sáhl do krabičky, vytáhl cigaretu a Kleiner mu připálil. Hlavou mu bleskla dýmka míru, kterou vykuřovaly indiánské kmeny. Po chvíli však na dýmku zapomněl, neboť se rozkašlal, jakmile nasál kouř. Měl dojem, jako by ho někdo praštil do hlavy.

„Panebože, co to je?!“

„To jsou ruské cigarety, *monsieur* Beárt. Navykl jsem si na ně na východní frontě. Pomáhají mi zapomenout na ostatní hnusné věci na světě.“

„To si dokážu představit,“ kuckal Beárt.

„V každém případě jste mluvil o tom, že znáte jistý prostředek, který by nám mohl pomoci proti nadcházející invazi.“

„Znám, dokonce bych vám ho mohl poskytnout.“

„A o co jde?“

Beárt se naklonil k důstojníkovi SS blíž, a tentokrát to byl on, kdo ukázal úsměv.

„Povězte mi, *Herr Oberführer*, co víte o štěpení jádra?“

2. Bratrstvo kovářů

Bylo jich alespoň pět.

John Francis Kovář neviděl ve večerním světle nejlépe, ale bylo mu jasné, že skupinka nějakých grázlů mlátí jednoho velkého člověka. Viděl pouze siluety. Napadený skupince zdatně vzdoroval, ale pět na jednoho bylo pořád pět na jednoho.

Mohli to být otrokáři? V tomhle světě, kde panoval nedostatek kovů, nic neobvyklého. Zrovna tak to mohla být banda z nějakého pouličního gangu, což bylo pravděpodobnější. I v přítmí bylo jasné, že to nejsou policajti. To situaci zjednodušovalo.

Kovářovi to mohlo být jedno, kdyby nedostal vzkaz, že se právě v téhle ulici má s někým sejít. Nevěděl, o co jde, ale musel to jít prověřit. Tohle nebyla práce, kterou by chtěl svěřit některému ze svých lidí.

Možná padl do pasti. Fakt, že si ho zatím nikdo nevšiml, by naznačoval, že jde o velice uboze připravenou past, ale ne všechny pasti musejí vymýšlet géniové. Naštěstí. Každopádně se rozhodl situaci přijít na kloub. Pokud to past není, tak ten muž, kterého mlátili, pro něj mohl mít něco důležitého. A pokud nezasáhne, nic z něj nezbude. Pětice útočníků ho už povalila na zem a začala do něj kopat.

Kovář vykročil do uličky.

„Hej! Můžu se přidat? Všiml jsem si, že hrajete kopanou. To byla vždycky moje oblíbená hra. Ale tyhle pravidla, kde je jen jeden tým a míč, jsem ještě neviděl.“

Útočníci se okamžitě zarazili a otočili se. Jeden měl nohu položenou na jejich oběti, ale jinak se všichni soustředili na Kováře. Napadený tak měl šanci něco podniknout, ale nejspíš už byl v takovém stavu, že neměl sílu.

„Odprejskni, hajzle, tohle se tě netýká!“ zavrčel na něj jeden z nich.

„Co blbneš, Miku!“ okřikl ho čahoun a předstoupil před své druhy. Nejspíš šlo o šéfa téhle sebranky. „Další kořist nám napochodovala přímo do náruče. Jen se podívejte, jak vypadá, ten u sebe bude určitě mít pěknou vatu.“

Fajn, takže to jsou opravdu jen pouliční grázlíci.

„Tady kolega s náma nechtěl jít po dobrým, tak jsme mu uštedřili pár kopanců. Když ty půjdeš po dobrým, nebude to bolet. Zatím.“

Kovář zavrtěl hlavou. „Mám lepší nápad. Co kdybyste odsud vypadli a já vás nechám žít?“

To vyvolalo vlnu smíchu a čahoun vytáhl zpod bundy nůž.

„Dávej bacha na jazyk, frajere, nebo ti tímhle vyřežu na hlavu novejši kšicht!“

Jako na povel jeho společníci také vytáhli nože.

Kovář se zasmál a zajel si rukou pod sako. „Dobřej pokus, chytrolíne, ale copak neznáš základní poučku? Nikdy nevytahuj nůž tam, kde se bude střílet.“ Vylovil pistoli a namířil ji na vůdce.

To některé z nich vyvedlo z míry a několik kroků ustoupili.

Čahoun však ne.

„Co blbnete?! Je to jen atrapa,“ prohlásil a vystartoval na Kováře.

Nocí zarachotil výstřel.

Čahounova logika nebyla špatná. V tomhle světě, kde byl veškerý kov vzácností, nemohl každý vlastnit pistoli. Už jenom ty jejich nožičky musely stát majlant. Jenže fakt, že většina lidí neměla pistoli, nezaručoval, že *tahle* oběť ji nebude mít také.

Čahoun tedy uvažoval logicky, ale to mu bylo už jedno, protože krvácel na chodníku. Nebyla to přesná rána, vystartoval na Kováře moc rychle a on musel pálit. Chtěl ho střílet do hlavy, ale trefil se do krku. Takže čahoun teď ležel na zemi s krvavou pěnou u pusy a noční cvrkot podbarvoval jeho smrtelný chrapot.

Tenhle nepřiliš přesný zásah našťěstí přesvědčil čahounovy druhy, že možná chytili větší rybu, než jakou dokážou spořádat.

„Vypadněte,“ doporučil jim Kovář. „Nechte tu všechno, co jste vzali, a vypadněte!“

Nemusel je přesvědčovat dvakrát. Upustili všechno, co měli, a utekli do noci.

Kovář překročil umírajícího grázla a přistoupil k napadenému, který se převaloval napůl v bezvědomí. Výstřel určitě někdo slyšel, takže by měl odsud rychle vypadnout, než sem dorazí to, čemu se v tomto světě říká policie. Palba z klasické chemicky poháněné projektilové zbraně zde byla vzácností. Pokud pro něj napadený má nějaké informace, bude ho muset odsud odtáhnout.

Kovář k němu poklekl a překvapeně pozvedl obočí, když spatřil mužovu tvář.

„Tebe bych tu opravdu nečekal.“

„Nemusel jsi moc spěchat, byl bych si je časem podal všechny sám!“ zamumlal Vincent Vega a upadl do bezvědomí.

Jak se cítíš, Vincente?“ zajímal se Kovář, když si sedl k Vegově posteli.

„Jako každé pondělní ráno po dovolené,“ vysoukal ze sebe Vega. „Takže nic moc, ale zítra to bude lepší.“

Ležel na posteli v bytě, který si posledních pár měsíců Kovář zvykl považovat za svůj domov. Naštěstí mu nezpůsobili žádné vážnější zranění. Pár naražených žeber, vyražený zub a spousta modřin. Vincent Vega zažil horší věci.

Mnohem horší.

Kovář dlouho netušil, že Vega žije. Po zničení Agentury spolu ztratili kontakt a on myslel, že je jeho přítel mrtvý, dokud se nepotkali ve světě, kde probíhalo 17. století a Vega stál v čele pašerácké skupiny. Tam Kovář Vegu zranil, protože spolu museli na oko bojovat. Také se tam nakazil podivnou nemocí a Vega ho poslal do světa přerostlých kůrovců, kde by mohl najít lék.

A od té doby se jim nedařilo spolu navázat spojení.

„Takže jestli ti je líp, možná bys mi mohl říct, co tady vlastně děláš. Myslel jsem, že jsi zůstal se svojí skupinou.“

„Zůstal jsem s nimi. A docela se mi tam líbilo. Ale musel jsem jít sem.“

„Najít mě?“

„To taky, ale nebyl to jediný důvod.“

Vega vylovil z náprsní kapsy košile složený kousek papíru a podal ho Kovářovi.

„Tohle psaní jsem dostal. Jednou ráno jsem ho našel na prahu pokoje.“

Kovář papír rozbalil a četl. Bylo to poměrně stručné psaní. Nejdřív tam bylo cosi, co připomínalo souřadnice, něco jako mapka k portálu, a u ní byl text.

Francie. Chateau Molineraux poblíž Sainte-Mère-Église.

Najdete tam odpovědi na některé své otázky.

A můžete tam najít i někoho dávno ztraceného.

Kovář se podíval na Vegu. „Tohle jsi dostal?“

„Snad jsi slyšel, ne? A podívej se na ten rukopis.“

Kovář nebyl grafolog, ale měl dojem, že tenhle rukopis už někde viděl. Někde. Ale kdo by to mohl být? Bytewská? Ta měla občas ve zvyku předávat ručně psané vzkazy. Ta ale byla mrtvá.

„Někdo, kdo přežil zničení Agentury?“ vyslovil svou myšlenku.

„Jo,“ souhlasil Vega. „Když jsem to dostal, byl bych přísahal, že to bylo cítit nějakým parfémem, ten už samozřejmě už stačil vyčichnout. Zničení Agentury jsme přežili my dva, ale určitě nejsme z celé velké organizace jediní. Jinde, v jiných světech, jsou určitě další přeživší.“

„Může být nevinější vysvětlení,“ nadhodil Kovář, ale jenom si hrál na ďáblova advokáta, sám doufal, že jde o někoho z bývalých kolegů.

Ale o koho?

„Kolik Italů v 17. století zná malé francouzské město? To se v té době navíc jmenovalo nejspíš úplně jinak.“

„Máš pravdu. Takže proto jsi sem šel? Abys mi to ukázal? Co tvoji lidé?“

„Ti se o sebe dokážou postarat chvíli beze mě.“ Vega se pokusil na posteli posadit. S povzdechem si přešel rukou přes žebra, ale hýbat se mohl. „A nešel jsem jenom za tebou. Přírodní portál, kterým se můžu dostat do tohoto světa, je tady, to je v těch souřadnicích a té mapce. Zvláštní, jak jsem si zvyknul na luxus vytvářet portály, kde se nám zlíbilo.“

„Jojo, teď už to není taková sranda.“ Kovář se opět zadíval na stručný vzkaz. „*Můžete tam najít i někoho dávno ztraceného.* Co tím myslí? Někoho z Agentury? Hajzla, kterého jsme nedopadli?“

„Nevím. Ale pokud je to opravdu od někoho z Agentury, tak ten někdo musel mít vážný důvod. Proto jsem se rozhodl to prověřit.“

„Víš o tom světě něco?“

„Už jsem v něm kdysi dávno byl, když tam probíhala Španělská občanská válka. Pomáhal jsem některým kámošům proti Frankovi. Jako pilot. Španělsko je podle souřadnic místem, kam vede tenhle portál.“

„A jak dávno to bylo?“

„Tehdy se v tom světě psal rok 1937. Před sedmi lety asi.“

Kovář se zamyslel. „Takže teďka je tam rok 1944. A my se musíme dostat do Francie?“

Vega pokrčil rameny. „Lehký to asi nebude. A kde se z toho stalo ‚my‘? Copak nemá vlastní byznys, o který se musíš starat?“

Kovář se opět zadíval na papírek. *Můžete tam najít i někoho dávno ztraceného.* Letmá narážka. Ale musela něco znamenat. A Kovář byl až příliš loajální člověk ke svým přátelům. Pokud je šance, že tam někoho najde...

„Mám skvělého společníka a výkonného ředitele v jedné osobě. Moji lidé se o sebe také postarají sami,“ řekl nakonec. „Přece tě nenechám jít samotného. Ještě bys mohl zabloudit.“

Vega se uchechtl. „Opravdu? To bylo rychlý rozhodnutí. Takže opět spolu, jo?“

„To víš, že jo. Bratrstvo Kovářů rovnováhy opět zasahuje. I když Agentura už neexistuje.“